

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
СНѢЖНИЯТЪ ЧОВѢКЪ И
ВРАБЧЕТО

chitanka.info

Имаше едно врабче, което чуруликаше отъ сутринь до вечерь въ градината на една кжща и бѣше много щастливо. Подскачаше то безгрижно по клонитѣ на голѣмитѣ стари дървета, пѣше си весели пѣснички, а щомъ огладнѣше, слизаше на земята и скокъ-подскокъ, скокъ-подскокъ — отиваше при курника и все намираше тамъ по нѣкое ечемичено зрънце.

А въ курника живѣеха четири кокошки и единъ пѣтель. Едната кокошка бѣше бѣла, другата — жълта, третата — сива, а четвъртата — черна. Пѣтельтъ пѣкъ бѣше шаренъ и имаше голѣмъ червенъ гребенъ и остри шипове, отъ които се боеха всички съседски пѣтли. Сутринь, когато стопанитѣ на кжщата още спѣха, той се качваше на стобора, изплѣскваше съ криле и се провикваше:

— Ку-ку-ри-гу-у-у!

Тогава сънливцитѣ отваряха очи, ставаха отъ леглата си и се залавяха за работа. Както виждате, тоя пѣтель съ пълно право можеше да се нарече будилникъ, макаръ че нѣмаше нито стрелки, нито звънче, и не бѣше купенъ отъ часовникарь, а се бѣше излюпилъ отъ обикновено кокоше яйце.

Когато жълтата кокошка съгледаше врабчето, че се върти около курника и търси храна, тя настрѣхваше цѣла отъ гнѣвъ и казваше сърдито на другитѣ кокошки:

— Не мога да търпя вече тоя готованко! Гледайте го: нищо не работи, а само яде!

— Ами, — отвърщаше бѣлата кокошка. — И отгоре на туй го рисуватъ по букваритѣ на децата, каточе Богъ знае, какво е направиль!

— Не, ако това продължава така, азъ ще престана да снасямъ яйца! — заканваше се сивата кокошка.

— И азъ сжщо! — добавяше черната.

— Стига де! — намѣсваше се тогава пѣтельтъ. — Я си свивайте опашкитѣ, че зло ще патите! Да не мислите, че нашъ врабчо се е родиль само да яде. Ами ако го нѣмаше него, кой щѣше да чисти дърветата отъ гжсеници, а?

— Брей, голѣма работа! — викваха въ единъ гласъ и четиритѣ кокошки и се разкудкудякваха тѣй силно, че пѣтельтъ изгубваше търпение, спущаше се отгоре имъ и почваше да имъ скубе перушината.

Ала малкото врабче не разбираше езика на кокошкитѣ и затова продължаваше да обикаля курника и да кълве спокойно порѣсенитѣ по

земята ечемичени зрънца.

Една нощ завалѣ снѣгъ, и цѣлата земя се покри съ дебела снѣжна пелена. Дърветата побѣлѣха като голѣми захарни букети, малкитѣ кжщици се сгушиха още повече, и по стѣклата на прозорцитѣ имъ заблѣстѣха звездички скрежъ.

На сутринѣта врабчето изскочи изъ своето скривалище подѣ стрѣхата на кжщата и кацна върху стобора.

— У-у-у, че люта зима! — рече то и настрѣхна цѣло отъ студъ.

А бѣлата кокошка, която бѣше току-що станала отъ сънь и бѣ надникнала за мигъ презѣ вратичката на курника да види, какво е времето, закудкудяка радостно, сетне легна веднага въ сламата и снесе едно яйце. Тя помисли, че земята е побѣлѣла отъ нейната перушина, и тая мисълъ я наду като пуйка.

— Бѣгайте! Не се допирайте до менъ! — говорѣше тя на своитѣ другарки, а тѣ се изсмѣха тихо и не казаха нищо.

Само черната кокошка въздѣхна дълбоко, и отъ очитѣ ѣ покапаха сълзи. Мжчно ѣ бѣше, че земята не е покрита съ нейната перушина.

Следѣ малко въ градината дойде едно хубаво момиченце съ черни очички и съ румено личице.

— Бате ще ми направи снѣженъ човѣкъ! — извика то и заплѣска весело съ ржце.

И наистина, неговиятъ братъ затъркаля по земята една снѣжна топка, която започна да става все по-голѣма и по-голѣма, докато най-сетне се превърна въ чуденъ снѣженъ човѣкъ съ дълга метла въ ржката, съ червенъ носъ отъ морковъ и съ два черни вжглена, вмѣсто очи. Цѣлъ денъ малкото момиченце скачаше около снѣжния човѣкъ и му се радваше.

Ала ето, че настѣпи вечерѣта и кжщата заспа дълбокъ сънь. Заспаха и кокошкитѣ въ курника.

Само малкото бедно врабче стоеше още будно, защото не бѣше яло отъ сутринѣта. Снѣгътъ бѣ засипалъ ечемиченитѣ зрънца, а другаде храна не можеше да се намѣри. Когато ясниятъ месецъ изгрѣ на небето, врабчето излѣзе изподѣ стрѣхата и кацна върху рамото на снѣжния човѣкъ.

— Хей, приятелю, я се махай отукъ, че ако дигна метлата, знаешъ ли! — извика снѣжниятъ човѣкъ, и чернитѣ вжглени на лицето му светнаха сжщо като човѣшки очи.

— Ти не можеш да дигнеш метлата, защото не си истински човѣкъ, — изцвъртѣ гладната птичка.

— Не съм истински човѣкъ ли? Кой ти каза това?

— Азъ видѣхъ, когато те направиха отъ снѣгъ, — отвърна врабчето. — Недѣй ми се сърди, моля ти се! Азъ нѣма да ти сторя никакво зло. Ще постоя малко на рамото ти и пакъ ще си хвъркна. Дойдохъ само да ти се оплача, че никой се не грижи за менъ. Ето, днесъ не съмъ клѣвнало нито трошичка, а на кокошкитѣ дадоха цѣла паница съ царевична каша.

Сърдцето на снѣжния човѣкъ се сви отъ болка. Той бѣше много по-добъръ отъ истинскитѣ хора и затова съжали бедната птичка, която треперѣше отъ студъ на рамото му. Изкашли се тихо и рече:

— Много ли си гладно?

— Охъ! — въздъхна врабчето. — Умирамъ отъ гладъ!

— Знаешъ ли що? — каза снѣжниятъ човѣкъ. — Я вземи, че си клѣвни отъ носа ми, той е отъ морковъ. Все ще се заситишъ малко. Само внимавай да не ми изядешъ цѣлия носъ!

— Колко си добъръ! — изчурулика радостно гладната птичка и скочи върху дрѣжката на метлата. Протегна мѣничката си главица и закълва лакомо вкусния морковъ.

— Ехъ, да знаешъ, колко хубаво е на небето! — рече замислено снѣжниятъ човѣкъ. — Всички тия снѣжинки, отъ които съмъ направенъ сега, бѣха малки елмазени капчици. Тѣ свѣтѣха по листата на дърветата въ райската градина, кждето живѣятъ прекрасни птици съ златни пера. Тамъ нѣма гладъ, нито зима, тамъ е вѣчна пролѣтъ, и малкитѣ врабчета като тебъ се хранятъ само съ грозде.

— Колко сладъкъ морковъ! — мислѣше си врабчето, безъ да слуша, какво му говори снѣжниятъ човѣкъ. То бѣше изяло вече върха на носа му и продължаваше да кълве нататъкъ, когато изведнажъ чу пискливъ гласъ:

— Ей-ей, какво правишъ? Стига ти толкова! Ще ме оставишъ безъ носъ!

И малкото врабче престана да яде, цѣлуна снѣжния човѣкъ по челото и кацна отново върху дрѣжката на метлата.

— Благодаря ти много! — каза то. — Ако не бѣше ти, азъ щѣхъ да умра отъ гладъ.

— Хайде сега, върви да спишъ! — рече снѣжниятъ човѣкъ.

— Лека нощ! — извика врабчето и отлетѣ подѣ стрѣхата.

Така малката сива птичка и снѣжниятъ човѣкъ станаха приятели. Всѣка вечеръ врабчето кацаше върху дръжката на метлата. Неговиятъ снѣженъ приятелъ му разправяше за чудния животъ на птицитѣ въ райската градина, а то кълвѣше сладкия морковъ и си мислѣше, че и животътъ на земята не ще бѣде лошъ, ако не е толкова студено.

Разбира се, всѣко нѣщо си има край. Затова и морковътъ найсетне се свърши, и снѣжниятъ човѣкъ остана безъ носъ. Ала братътъ на малкото момиченце забодѣ въ лицето му другъ морковъ, още по-голѣмъ и по-сладъкъ отъ първия. После — трети, четвърти, пети, шести. Врабчето ядѣше и не се шегуваше.

— Брей, че голѣмъ гладникъ си билъ! — смѣеше се снѣжниятъ човѣкъ.

— Защо, че въ райската градина по-малко ли ядатъ? — питаше очудено врабчето.

Минаха много дни. Една сутринъ слънцето блесна на небето, и снѣгътъ започна да се топи подѣ горещитѣ му лжчи. Метлата падна изъ ржцетѣ на снѣжния човѣкъ, сетне паднаха и самитѣ му ржце, търкулна се и главата му съ двата вжглена и съ кжсчето морковъ, което бѣше неговиятъ последенъ десети носъ. Земята просмука разтопения снѣгъ, и отъ снѣжния човѣкъ не остана нищо.

Само тамъ, кждето се стопи неговото бѣло добро сърдце, цѣфнаха веднага три чудни малки кокичета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.